

Tangodromen

Première *Ensueños de tango*
14 november
Schouwburg De Meerse Hoofddorp

'Arm vechthaantje' en 'Helderziend papagaaitje'. Dit wordt niet een vervolg op de polemieken over het fenomeen van leidende vrouwen op de dansvloer, maar het zijn titels uit de tangovoorstelling *Ensueños de Tango* die afgelopen zondag 14 november in schouwburg De Meerse in Hoofddorp in première is gegaan. Uitvoerend orkest is het Quinteto Zárate, bijgestaan door de dansparen Birkit & Muzaffer en Oliver & Marisa.

Het is een voorstelling waarin het quintet de grote hits uit de tango top honderd afwisselt met eigen composities. En als je als tangodanseres dan de hele avond zelf niet mag dansen, is dit het soort tango dat ik het liefste hoor. Tango die je doet verlangen naar dansen en die herinneringen laat bovenkomen aan warme nachten in Buenos Aires. Inderdaad gewoon even wegdromen, want tango is al vaak zo ontzettend pretentief, zo'n heilige zaak.

Vanavond dus even niet. Zárate speelt mooi en volledig toegankelijk. Stukken waarop de dansparen optreden worden afgewisseld met echte stukjes luisterwerk. Misschien had ik net op die momenten even wat meer vuurwerk verwacht, maar verder zal ik echt niet klagen. Violist Micha Molthoff geeft het publiek af en toe een kleine uitleg over hoe binnen het orkest een nummer is ontstaan of wat de tekst inhoudt. Er wordt zelfs een in het Nederlands vertaalde tango van Gardel gezonden, die Frans Bauer niet zou misstaan. De lol die van dit orkest afstraalt kan niet anders dan aanstekelijk werken.

De dansparen dansen keurig en ingetogen met ook hier af en toe een grap en een grol. Er is hard aan gewerkt om de voorstelling méér te maken dan een orkest met losse dansoptredens. De muziekstukken vormen met de choreografieën een hecht geheel zonder verhalend te worden. De plaatjes zijn prachtig. Het orkest is simpel belicht en speelt op een kleine verhoging, de dansers staan in eenvoudige maar mooie outfits op de voorgrond. Soms een danspaar alleen, maar ook vaak de paren tegelijkertijd. Geen clichématige gedoe met bordelen en stiletto-trekkende heren. Gewoon geen gezeur, mooie muziek met mooi dansen.

Toch vraag ik me af waarom er in de choreografie steeds weer is gekozen voor het stereodansen. Beide dansparen met exact dezelfde passen naast elkaar op het podium. Ook in deze voorstelling wordt mijn aandacht dan weggetrokken uit de droom en naar de foutjes in timing en de verschillen in uitvoering. Ook het wisselen van elkaars danspartner is iets dat voor dansers zelf leuker is dan voor het publiek. Het wordt niet duidelijk wat de motivatie of het spel hierachter is. De sfeer die het orkest ademt laat best toe dat dansparen van dit formaat wat meer hun persoonlijke stijl uitvergrooten of zich misschien even laten verleiden tot een improvisatie.

Ensueños de Tango is een voorstelling waarmee ook een niet-aficionado zich prima zal vermaken. En als iemand zich nou nog afvraagt hoe het zit met dat vechthaantje en met die papagaai: lees eerst nog even goed La Cadena nummer 97 door en ga dan naar deze voorstelling.

Eerstvolgende voorstellingen: 28/11 Middelburg, 3/12 Capelle a/d IJssel. Zie voor overige data www.lacadena.nl